

Пам'яті Василя Доманицького.

Знов свіжа могила...

Знов упав в перших лавах один з найкращих, найсміливіших борців з народньою темнотою і занепадом...

Не стало ще одного вірного сина нашого народу; не стало одного з тих міцних духом, котрих не подужала наша вікова недоля.

Смерть заскочила його за невиспущеною працею; підкосила вона молоде життя, що—починаючи від ранньої молодости і до останніх хвилин—ціле пішло на цю працю, без спочинку, без упику. І знесилений, стомлений до того тяжкою недугою прибитий організм не видержав... В перших лавах не стало робітника-борця.

Бо така вже сучасна доля України, така доля сучасного покоління її синів. Бо дістали ми в спадщині запущене, будяками та зіллям поросле рідке поле наше, і судилася нам тяжка праця це поле наше розорати, зерном добрим посіваючи. Бо судилося нам не тільки від ворогів одбиватися, але й з байдужістю, зі зневірою, навіть з ворожнечою рідних братів наших до всякого прояву вільного життя нашого тяжко боротися.

І вся сучасна свідомо Україна, всі ті, що живуть українським життям, знають, яке місце в рядах робітників наших, в рядах борців за нашу кращу долю займав Василь Доманицький. Мірилом його праці і його заслуг—найвища людська жертва: життя—котре поклав покійний на вівтарь Ідеї.

А нам, що ближче його знали, що з близька бачили це життя людини з кришталевою душею, нам—його друзям і товаришам—не стало одного з тих, котрі не падали духом; не стало одного з сівачів доброго зерна, котрі в найтяжчих хвилинах занепаду і втоми все були для нас невисихаючим джерелом моральної сили, котрі свою велику любов і свою безмірну привязаність до Ідеї ширили кругом себе, кличучи прикладом свого життя до нової боротьби, до ще більше напруженої праці.

І тому, коли ми цінимо пам'ять покійного, коли дорогий для нас його образ має жити в серцях наших, то не плачмо в безсиллі над цею свіжою могилою, не плачмо, хоч безмірний жаль обгортає душу, що рідшають ряди працівників, що лиха доля забірає нам найкращих людей. Не плачмо—а ставаймо, рук не покладаючи, до нової праці, тим тяжчою, що знов одного з найкращих робітників немає...

„Живі хай не тратять надії...“

... А його, дорогого друга і товариша нашого, попрощаймо старими предківськими словами: „прощай козаче, зажив еси великої лицарської слави!“—слави давніших і теперішніх борців, що за кращу долю України свої буйні голови покладали...

Вячеслав Липинський.